

Пише:
Драјан
Тејавчевић

Бризбејн, јули 2008.

Дуго се нисам тако обрадовао као прије неки дан кад ми је кћерка која приводи крају средњу школу донијела неки допис на којем треба да потврдим да ли желим да платим за њену фотографију с разредом и још приде, понаособ.

Потписао сам брже него код матичара исте године кад се у Босни заратило, а она ме у чуду гледа и каже да је то без везе и да већ има милион слика с друговима из разреда.

А гдје су ти, мила ћери?

У мобилном телефону, на картици с дигиталне камере, на разним фејсбуковима и приватним интернетским страницама, а отац нема поште-не слике откако си основну завршила.

Како да мојој тетки код Новог Сада која нема компјутер, нити зна на шта личи то чудо покажем како ми дјеца изгледају?

Да јој нарежем неки ЦД или ДВД па да иде у град да јој то неко мало одшкрине како би видела моју љепотицу?

Е, овај пут има да се сликаш кад већ бјежиш од ћаће кад год запотегнем прилично квалитетну "Минолту", као да сам канцију извадио.

Немам обичај, живота ми, али понекад онако, гестаповски, удбашки, улетим у собе кћерке и сина и њушкам не би ли какав албум с фотографијама открио. Нема га јер их и нема и јер не постоје.

Онај што чувам ко Солунац своју споменицу не садржи више од стотинак слика мојих јединих потомака и то већином оних док су били у пеленама или тек излазили из њих.

Какви су то људи који албуме немају.

Покојна прабаба Мара је живјела 103 године. Недуго након њене смрти ујак је намјерио да јој дигне споменик са сликом, али није било ни једне прабабине фотографије по којој би каменорезац окушао своје умјеће.

Личну карту јој нису пронашли, а и они који мисле да ју је имала, нису били сигурни да ли је тамо било какве слике.

На крају је споменик подигнут онако, безлично или безлично, само с именом и презименом и неопходним датумима, непоузданим, али уклесаним у камен.

Прабаба је била сила од жене, али је то немогуће показати и доказати онима који је нису познавали.

Да моји не би имали проблема, одавно сам на посебно мјесто издвојио своје три слике, да им се нађу, макар за смртовнице.

Додуше, на двије од изабраних пушим цигарету, па нисам сигуран да ли ће то бити дозвољено да ми евентуално уклешу на споменик у вакат кад пу-

шаче ионако прогоне изван живота.

Чувам ја своја четири албума као поуздан доказ да сам живио. Велим четири јер је то незнатна количина фотографија које сам сачувао, а ратни сарајевски пламен је прогутало бар пет пута више.

Скоро сам се расплакао кад сам открио да немам сачувану ни једну своју слику прије шеснаесте године. Као да сам се родио са шеснаест и одмах прихватио гитаре и неких цурица. И још с оноликом косом. Као да је до шеснаесте нисам ни кратио.

Одмах затим долази читав низ фотографија из студентских дана.

На Западу не треба пуно чекати на то. Дјеца чим крену у школу су студенти, бар

АЛБУМ БЕЗ СЛИКА

Срећом, имам неколико слика с вјенчања тако да ће дјеца моћи да бирају коју ће да увеличају и ураме и држе ко иконе у својим спаваћим собама.

Моји родитељи су имали само једну и скоро сам се посвађао са се-стром док смо се договорили ко ће имати оригинал, а ко копију.

На њој, наш отац с мајком, обоје у најљепшим одорама, а ни једно не личи на себе, али ми знамо да су то они.

Не знам како су се тад радиле фотографије, али је јасно ко дан да је пола додато и некако доцртано да би било љепше јер не вјерујем да су чак и у раној младости м о ј и

што ми је од њих остало. Не говорим о сјећању.

Чувам пар видео касета са заједничким снимцима мојих родитеља и моје дјеце.

Однедавно сам примијетио како се губи тон, а боја на снимцима ишче-зава па ми пријатељ вели да то под хитно пребацујем на ЦД. Не разумијем се у техничке ствари, али, ваљда, онда то треба похранити на ДВД док нешто сљедеће не измисле.

Једва научим како да укључим те новотарије, а они ми кажу како ту фали некаква "хигх дефиницион".

А слике нема. Она се губи и на видео касетама и тим нарезаним колотовима нових технологија и у нашим сјећањима. Нигдје слике, оне праве, да ставим у албум и напишем датум. Да могу да запалим цигарету, прелистам оно што још памтим и да засузим. Ко човјек.

Како да комшији опишем како је изгледала једна Дуња из Бугојна ако слике немам. А била је љепша од Борине Софке иако нигдје нема Софкине слике. Тврдим и имам доказ за то. Чувам.

Својој пријатељици Веселин-ки коју сам пронашао након 28 година сам поклатио пар заједничких фотографија јер јој рат није сачувао ни једну, а хтјела је дјецу да покаже како је изгледала кад је била млада.

Немам више тих слика, а свака копија би била само копија. Али зато опет имам Веселинку.

Мој бивши комшија Момчило је био коњоводац у војсци. Послао матери Милеви слику с два коња и написао: "Драга мама, ја сам овај у среди-ни", али је и то слика и неки траг, бар да је Момчило, та-кав какав је био, служио војску.

Недавно сам опет гледао Љепосавину фотографију. Пристајало јој је име, нема сумње. Сједи на хауби "Фијата 301", а испод чарапа, (хулахопке су касније постале уобичајене), оцртава се бујна вегетација црних длачица због који смо своједобно уздисали нас петнаестак пубертетлија из њеног комшилука. Једино сам у Љепосавином примјеру пожалио што тад није било видео камера.

Па таман то морао послје пребацити на онај ЦД и ДВД.

Све се ипак брише, осим фотографија.

Моја кћерка на картици диги-талне камере више побрише слика него што их направи. И тако укруг.

А ја хоћу да је има. У албуму са оним што пожути ко дуња, (не она из Бугојна) и што нема вијек трајања.

Шта ће ти неки нови измишљени албуми ако у њима нема слика. Наших. Истинских. Правих.

Онда, ко да нисмо ни живјели.

тако пише у њиховим књижицама, односно оним папирима што би требале да буду књижице, а ми смо до тог звања морали претходно да 12 година гријемо клупе.

Било би непримјерено упоредити моју и синовљево студентску фотографију, а испод обје пише студент четврте године. Ја добрано забрадио, а он још ни бубуљица нема.

родитељи имали исте обрве и исти профил носа.

Без обзира, ту слику не бих дао низашта на свијету јер је то готово све